

Nu sænkes overalt Guds skabermørke

Jørgen P. Erichsen 1987

Sats: Anders Olesen 2020

Jørgen Michaelsen 1981

S
A

1. Nu sæn-kes o - ver - alt Guds ska - ber - mør - ke, nu slet-ter
2. Bag ved os dæk - ker mør - ket da - gens ve - je, de mil-de
3. Den mør-ke nat er sendt os som en nå - de; nu lø-ses

T

6

S
A

han det dags - lys, han lod gry, og luk - ker nat - tens
ud - syn som de skar - pe spor; må - ske de sta - dig
vi fra li - vets trav - le færd, fra alt, hvad vi be -

T

11

S
A

sor - te kå - be om os, til mor-gen - so - len åb - ner den på ny.
når os med en gen - klang af ting, der hænd - te to - ne - fald og ord.
gær - ligt ja - ger ef - ter på flugt fra det, der fin - des gan - ske nær.

T

S
A

4. Nu sø-ger søv - nen os med si - ne dyb - der, nu fø-rer den til
5. Er mør-ke-t ondt - får det os til at gru - e - er det mod ly - set
6. Hver gang en dag af li - vet går til en - de, og fra det dy - be

T

7

S
A

hvi - le sjæl og krop, så vi, når so - len ses, med ny - e
mer end græn - se - skel: det skyl-des fal - det i den skab - te
nat - ten bry - der ud, vi be - der dig: tag os i di - ne

T

12

S
A

kræf - ter til mor-gen - da - gens dont kan våg - ne op.
ver - den, vi bæ - rer ang - stens grun - de i os selv.
hæn - der, til - giv os, du vor Fa - der og vor Gud!

T